

«Kom hier!» riep de Rups haar na. «Ik heb je iets gewichtigs te zeggen!»

Dit klonk zeker meer aanlokkelijk. Alice draaide zich om en kwam terug.

«Hou je bedaard», zei de Rups.

«Is dat alles?» zei Alice, terwijl zij zich zoo kalm mogelijk hield.

«Neen», zei de Rups.

Alice bedacht, dat ze nog wel wat wachten kon, daar ze niets anders te doen had en de Rups haar ten slotte toch nog wel iets van belang zou kunnen meedeelen.

Gedurende eenige oogenblikken zat het dier rookwolken uit te blazen, maar ontvouwde toen zijn armen, nam de hookah weer uit den mond, en sprak:

«En dus meen je, dat je veranderd bent?»

«Ik vrees van ja, mijnheer», zei Alice. «Ik kan alles niet meer onthouden zooals vroeger en ik blijf geen tien minuten van dezelfde grootte!»

«*Wat* kun je niet onthouden?» zei de Rups.

«Wel, ik heb geprobeerd om het versje: *Hoe doet de kleine, nijvere bij?* op te zeggen, maar ik was heelemaal in de war», antwoordde Alice op droevigen toon.

«Zeg eens op: *De Grijsaard en de Jongeling*»,